

οὐσιαστικά, οἷον: ἀκρόζεστος, ἀκρόζυμος, ἀκρολί-
αρος, ἀκροσαπής, ἀκροχλίας κττ., ἔπειτα δὲ
τῷ μέσῳ αἰῶνι καὶ εἰς ῥήματα, οἷον: ἀκρογέρον, ἀκροκαρτερῶ, ἀκροξυσπάζω. Σήμερον ἡ τοιαύτη
ὕλη εἶναι συνήθης. Πβ. Κορ. Ἀτ. 2,27, ΣΚουμαν.
Μυναγ. λέξ. ἀθησαυρ. ἐν λ. ἀκροκαρτερεῖν καὶ ΓΧα-
τζίδ. ΜΝΕ 1,478 καὶ 2,583 καὶ ἐν Ἀθηνᾶ 16 (1904) 296.

Συντίθεται μετὰ ρημάτων, ἐπιθέτων καὶ οὐσιαστικῶν
ὁδὸς δὴλῶσιν ὑποκορισμοῦ τῆς σημ. αὐτῶν, ἥτοι τοῦ ὀλί-
ον τι, οἷον: ἀκρακούω, ἀκράναλος, ἀκράνοιγμα,
ἀκρανοίγω, ἀκραργῶ, ἀκροβάλλω, ἀκρόβραστος,
ἀκροβρέχει, ἀκρογελῶ, ἀκρογερονῶ, ἀκρογονα-
ρίζω, ἀκροθέλω, ἀκροθολός, ἀκροκιτρινίζω,
ἀκροκλίνω, ἀκροκοιμοῦμαι, ἀκροκουτσαίνω,
ἀκροκρυώνω, ἀκρομέλανος, ἀκροπυρώνω, ἀκρο-
συννεφιάζω, ἀκροσφυρίζω, ἀκροπεινῶ, ἀκροτρα-
γουδῶ, ἀκροτρώγω, ἀκροφαίνομαι, ἀκροφυσῶ,
ἀκροψιχαλίζει κττ.

ἄκρο τό, ἀμάρτ. ἄκρου Λέσβ. ἄκρος Ἡπ. (Πρέβ.)
Κέρκ.

Ἐκ τοῦ ἀρχ. οὐσ. ἄκρον. Περὶ τοῦ τύπ. ἄκρος πβ.
μέτρος.

Ἀρχὴ καὶ τέλος ἐκτάσεώς τινος τοπικῆς, ἄκρον
ἐνθ' ἀν.: Ἀπὸ ἑνα ἄκρος 'ς τ' ἄλλο Κέρκ. Πβ. ἄκρα.

ἀκροαγαπῶ ἀμάρτ. ἀκροαπῶ Κάρπ. ἀκραγαπῶ
Κρήτ.

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. ἄκρα καὶ τοῦ ρ. ἀγαπῶ.

Ὀλίγον τι ἀγαπῶ: Ἄσμι.

Μ' ἐγὼ πῶς τὸν ἐπλάνεσα | τὸν νεῖον ὅπ' ἀκροάπῃσα
μ' ἑνα χαλὶ βασιλικὸν | Βενέτικον καὶ Κρητικόν.

ἀκροάζομαι λόγ. σύνηθ. ἀκράτσομαι Καλαβρ.
(Μπόβ.) ἀκράζονμι Καλαβρ. (Καρδ.) ἀγκράζομαι Εὐβ.
(Κύμ.) Σκῦρ. ἀργάζομαι Πελοπν. (Βυτίν. Μάν. κ. ἀ.)

Τὸ ἀρχ. ἀκροάζομαι.

1) Ἀκροῶμαι, ἀκούω λόγ. σύνηθ. καὶ δημῶδ. Καλαβρ.
(Μπόβ.): Ἀκροάζομαι τόσην ὥραν καὶ δὲν ἀκούω, δὲν κατα-
λαβαίνω τίποτε. Ὁ γιατρός ἀκροάστηκε τὴν καρδίαν τοῦ ἀρρώ-
στου σύνηθ. Ἀγκράσου τί θὰ σοῦ πῶ Κύμ. Τέτοια πράγματα
οὔτε τ' ἀκροάζομαι ποτὲς Μάν. Συνών. ἀκροᾶμαι, ἀκρου-
μάζομαι, ἀκρουμαίνω, ἀφτίζομαι. 2) Ὑπα-
κούω Εὐβ. (Κύμ.) Σκῦρ.: Δὲν ἀγκράζεται καθόλου, ὅτι θέλει
κάμει Κύμ. Συνών. ἀκρουμαίνω. 3) Ἐννοῶ, ἀντι-
λαμβάνομαι Πελοπν. (Ἀρκαδ. Βυτίν. Μάν. κ. ἀ.): Ἄν
ἐπέρῃς ὁ δεῖνα, ἐγὼ δὲν τὸν ἀργάστηκα Πελοπν. Ἡσυχ
νὰ μὴ σ' ἀργασθῇ κἀνένας Βυτίν.

ἀκροᾶμαι Κορσ. ἀκροεῖμαι Μύκ. ἀκροῦμαι Θράκ.
(Ἀδριανούπ.)

Ἐκ τοῦ ἀρχ. ἀκροῶμαι.

1) Ἀκροάζομαι, ἀκούω. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀκροάζο-
μαι 1. 2) Καλοῦμαι, ὀνομάζομαι. Συνών. ἀκούω Α 5.

ἀκρόασι ἡ, λόγ. σύνηθ. ἀκρόας Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τοῦ ἀρχ. οὐσ. ἀκρόασις.

Τὸ νὰ ἀκούῃ τις μετὰ προσοχῆς, τὸ νὰ προσέχῃ τις
εἰς τινα ἐνθ' ἀν.: Τοῦ εἶπα πολλά, ἀλλὰ δὲ μοῦ ἔδωκε

ἀκρόασι σύνηθ. Δὲν τῷ νι νίπ ἀκρόας αὐτὸς Αἰτωλ. Δὲν
μῶδωκε ἀκρόασι μίτι Πελοπν. (Βούρβουρ.) Κάμε μου
ἀκρόασι (πρόσεξε εἰς τοὺς λόγους μου) Πελοπν. (Λακων.)
|| Παροιμ. φρ. Οὔτε φωνὴ οὔτε ἀκρόασι (ἐπὶ τῶν μὴ
ἀξιούντων προσοχῆς τοὺς λόγους ἢ τὰς αἰτήσεις τῶν
ἄλλων). Πβ. μεταγν. Π. Δ. (Γ' Βασιλ. 18,26) «οὐκ ἦν
φωνὴ καὶ οὐκ ἦν ἀκρόασις». Συνών. φρ. οὔτε φανερὰ
οὔτ' ἀκουστικά (ἰδ. λ. ἀκουστικά).

ἀκροατήριον τό, λόγ. σύνηθ.

Ἐκ τοῦ μεταγν. οὐσ. ἀκροατήριον.

Τὸ σύνολον τῶν ἀκροατῶν, οἱ ὅποιοι ἀκούουν τινὰ
ὁμιλοῦντα: Μίλησε σὲ καλὸ - σὲ πολὺ ἀκροατήριον. Ὁ δεῖνα,
ὅταν μιλάῃ, ἔχει πάντοτε ἀκροατήριον.

ἀκροατής ὁ, λόγ. σύνηθ.

Τὸ ἀρχ. οὐσ. ἀκροατής.

Ὁ ἀκροώμενος τινὰ διδάσκοντά τι, ἐν ἀντιθέσει πρὸς
τὸν τακτικὸν μαθητὴν: Παρακολουθῶ τὰ μαθήματα ὡς
ἀκροατής.

ἀκροβαλίσκω Κύπρ. ἄκροβαλίσκω Κύπρ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀκροβάλλω καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ.
-ίσκω παρὰ τὸ θέμ. τοῦ ἀορ.

Προκύπτω, προβάλλω ὀλίγον: Ἀκροβαλίσκω ἔδει ποῦ
συντυχαίνον. Συνών. ἀκροβάλλω. Πβ. προβάλλω.

ἀκροβάλλω ἀμάρτ. ἄκροβάλ-λω Κύπρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. ἄκρα καὶ τοῦ ρ. βάλλω.

Ἀκροβαλίσκω, ὁ ἰδ.: Ἐκρόβαλα νὰ δῶ εἶντα ὅτ' ποῦ
λαλοῦσιν. || Ἄσμι.

Ἀντὶν νὰ δῆς τῶν παλῶν 'ς τὴν πόρταν νὰ ἄκροβάλῃ,
κλάψε, Τριανταφυλλένη μου, ρίξε φωνὴν μεάλην.
Συνών. ἀκροβαλίσκω. Πβ. προβάλλω.

ἀκροβοηθῶ Κρήτ. ἀκροβουηθῶ Κρήτ. ἀκριβοηθῶ
Πελοπν. (Λακων.)

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. ἄκρα καὶ τοῦ ρ. βοηθῶ.

Βοηθῶ ὀλίγον, παρέχω μικρὰν βοήθειαν: Ἄσμι.

Ὅλοι ν' ἀκριβοηθήσουμε 'ς τῆς ὁρφανῆς τὸ γάμο.
Λακων.

ἀκροβολιὰ ἡ, Νίσυρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄκρος καὶ τοῦ οὐσ. βολή.

Βοσκή καὶ ἰδίᾳ ἡ γιγνομένη περὶ τὰ ἄκρα τῶν ἐσπαρ-
μένων ἀγρῶν.

ἀκροβολῶ Α' Αντωνιάδ. Κρητικοπ. 82.

Τὸ μεταγν. ἀκροβολῶ.

Βάλλω κατὰ βούλησιν καὶ δι' ἀκανονίστου πυρός, διὰ
τοῦ ὁποίου συνήθως ἀρχίζει ἡ ἐπίθεσις κατὰ τοῦ ἐχθροῦ:
Ποίημ.

Οἱ νέοι μὲ καλ' ἄρματα τρέχουν καὶ ἀκροβολοῦντε.

ἀκροβούνι τό, Κάσ. —ΚΚρυστάλλ. Ἔργα 2,39
ΑΒαλαωρ. Ἔργα 3,215 ἀκροοῦνι Κάσ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄκρος καὶ τοῦ οὐσ. βουνί. Περὶ
τῆς λ. πβ. ΓΧατζίδ. ΜΝΕ 2,180.

